

Statsminister Kåre Willochs tale ved minnehøytidelighet i
Bardufoss 12. mars 1986

Deres Majestet, kjære pårørende, soldater.

Vi er kommet sammen fra hele landet til denne høytidelighet for å ære og minnes de unge soldater som er blitt ofre for en av de alvorligste ulykker i vårt forsvars historie i fredstid. Hele det norske folk føler dypt og inderlig med de pårørende i sorgen som rammet så plutselig og så meningsløst, og vi lever med i den fortvilelse som mange opplever ansikt til ansikt med en tragedie av dette omfang.

Vi vet at ingen av oss kan løfte bort den sorg som er lagt på de rammede familiers skuldre av et tap som aldri kan gjenopprettes. Det er allikevel mitt håp at den brede solidaritet som det norske samfunn kan vise overfor dem som er blitt rammet, kanskje vil bidra til å gjøre en tung tid litt mindre tyngende.

Vi har i Norge i alle tider bygget vårt forsvar på denne brede solidaritet, på en alminnelig verneplikt som har gitt forsvaret sterke røtter i hele det norske samfunn, og som har gjort våre militære avdelinger til eksempler på det samhold og den gjensidige respekt som vi også finner ute i det sivile liv. Vårt forsvar har gjennom alle år tatt vel vare på disse oppgavene og på disse mulighetene, og møtes idag med tillit og aktelse

både innenfor og utenfor våre grenser. Det kondolansebudskap som alliansens generalsekretær har formidlet fra NATOs råd i Brussel er et vitnesbyrd om at tragedien også har gjort et dypt inntrykk hos våre allierte.

De unge ofrene for ras-katastrofen i Vassdalen tilhørte brigaden i Nord-Norge - en brigade der kravene er spesielt store fordi oppgavene er så sentrale i forsvaret av Norge. Og det var under en øvelse for å gjøre vårt forsvar enda bedre og enda sikrere - og for å øve sammen med våre venner og allierte - at tragedien skjedde.

Den nord-norske natur er - i enda større grad enn naturen i mange andre deler av landet - storslagen og vakker - og voldsom. Denne gang må vi sammen erkjenne at vi ikke har lyktes i å forutse og avverge farene fra naturens side, og vi har lovet hverandre å gjøre alt vi kan for å finne ut hvordan katastrofen kunne skje og hvordan vi skal hindre en slik tragedie i fremtiden.

Jeg vet at dette arbeidet likevel ikke kan avhjelpe det savn som de familier føler, som fra sin midte har fått et ungt menneske brutalt revet bort. Vår dype medfølelse går idag først og fremst til de pårørende, med et forsiktig håp om at medmenneskers støtte og varme kan mildne den dype personlige sorg.

Vi ærer de omkomne soldater, og lyser fred over deres minne.